

„Lasați copiii și nu-i opriți să vină la Mine” (Matei 19, 14)



TINERETUL ORTODOX AZI

Supliment al Revistei Gând și Slovă Ortodoxe
pentru tineri, copii ... și părinții lor

... *de vedere*

DESPRE EDUCAȚIE



Dacă nu ne creștem copiii în frica lui Dumnezeu degeaba le oferim orice altceva. Așa zisele valori pe care le vehiculează societatea actuală în duh lumesc sunt gunoaie, deșertăciuni de care nu se vor servi decât spre pierzarea lor, fiindcă nu se întemeiază pe învățătura și pe morala creștină.

pag. 3

**Efecte ale televiziunii
asupra minții umane**

pag. 4



Comerțul cu suflete

Aveam posibilitatea de a vinde părți din sufletul nostru pentru niște lucruri materiale mult dorite de adolescentul de azi.

pag. 11





Cuprins

Credință și prietenie

Al treilea cuvânt către tineri

Pr. Gheorghe Calciu / pag.5

Rugăciune la intrarea în clasă

Rugăciune la ieșirea din clasă

/ pag. 7

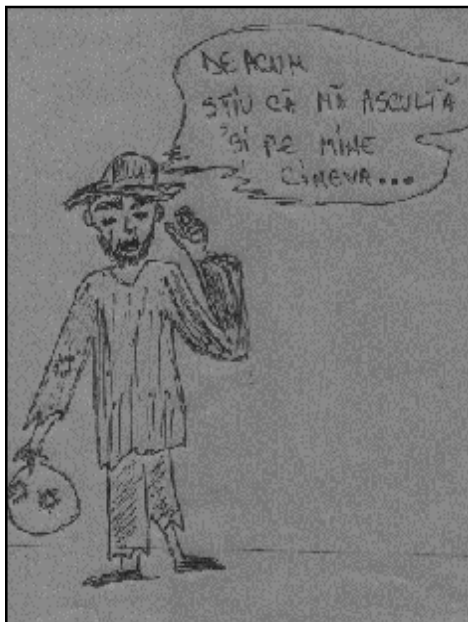
POTTER ÎNDRĂCIREA (III)

Coloristica vie din Harry Potter

este preluată din simboluri

păgâne / pag. 9

Rugăciunea copiilor mici / pag. 10



**Îți place Suplimentul
Tineretul Ortodox azi?
NU ?**

**Atunci hai să-l scriem
împună !**

**Trimite propunerile tale la e-
mail: tdaronet@yahoo.com
și vom face un supliment așa
cum îți place ție !**

Doamne Ajută !

Despre educație

(urmare din pag. 1)

De nu vom ști să le insuflăm dragostea față de Dumnezeu și dorința de a căuta Împărăția Lui, ce folos de toată osteneala noastră?

Oferindu-le bani și bunuri materiale pentru obținerea cărora n-au depus nici un efort, le stimulam iubirea de arginți, instinctul posesiunii, egoismul, aroganța, lenea, disprețul față de cei nevoiași, le furnizam mijloace ușoare de a-și satisface diverse patimi care, în timp, le vor ruina trupurile și sufletele (luxul, petrecerile, călătoriile etc.).

Mulți dintre noi, chiar nepracticanți, creștini doar prin botez, știu, totuși să-i ferească pe copiii lor de astfel de ispite, dar consideră că asigurându-le o educație profană, le-au furnizat o armă imbatabilă în lupta vieții. Nu este de ajuns! Și este, de multe ori, foarte riscant. Prin cultura laică se stimulează patimi sufletești teribile: mândria de a ști, de a fi mai bun, mai competent ca altul, slava deșartă, impulsul de a lucra în câmpul culturii astfel încât să-ți afirmi superioritatea și să te arăți mai bun decât ceilalți, invidia față de cei ce te depășesc și altele, care schimonosesc într-o măsură de nedescris sufletul lipsit de temelie creștină.

O educație care nu începe cu frica de Dumnezeu, menită să îi determine pe copiii noștri să subordoneze totul poruncilor Lui, este nu doar un simulacru, ci o adevărată lucrare demonică, pentru că-i transformă în prieteni ai celui rău prin patimile ce-i stăpânesc de mici.

O educație care nu-i învață ascultarea de cel cu mai multă experiență, ci le încurajează o independență prost înțeleasă, la o vârstă la care sunt lipsiți de discernământ, pune bazele unui caracter refractar, trufaș, incompromis pentru cei din jur și torturant pentru

sine.

Creștem și educăm, după capul nostru, copii care cred că totul li se cuvine, chiar dacă n-au contribuit cu nimic la bunurile acestei lumi, copii nestisfăcuți când nu li se pune totul la picioare și permanent frustrați pentru că au așteptări absurde.

Dar să nu ne ascundem după deget: educația în școala românească, atâta câtă mai este, nu are nimic religios și nimic creștin, în ciuda orelor de religie, care parcă se scuză că există, ca o Cenușăreasă. Părinților români, cei ce nu sunt indiferenți față de acest aspect al educației, le este parcă jenă să recunoască în fața celorlalți statutul lor ortodox. Așa cum, mergând în occident, se jenează de calitatea lor de români, aici în țară, mimează nepăsarea, ca să nu fie desconsiderați de către atei. Chiar și cei ce merg la biserică și își duc și copiii la sfintele slujbe, preferă ca la școală să nu se știe că sunt practicanți. Și atunci, educația făcută acasă în frica lui Dumnezeu, iar la școală în nerușinarea libertinismului actual se bat cap în cap, iar conștiința copilului este pusă la grea încercare. Iunie este un bun prilej de meditație și de luare de atitudine, fiecare la noi în familie, în privința educației creștine pe care Domnul se așteaptă să le-o oferim copiilor noștri, pe măsura dragostei ce o avem pentru El și pentru ei. Să nu uităm că se apropie cu pași grăbiți vârsta la care nu-i mai putem influența cu nimic și ne vom frânge mâinile neputincioși, implorând pe Dumnezeu și pe Preacurata să repare ceea ce am stricat noi cu atâta iresponsabilă inconștiență

<http://iuliana-koinonia.blogspot.com/2009/06/despre-educatie.html>



Efecte ale televiziunii asupra minții umane

Radu Herjeu

Diminuarea capacității de concentrare

Având dubla calitate de realizator de televiziune dar și de educator, mi-am putut da seama de efectele pe termen lung ale televiziunii asupra copiilor și modul în care sunt influențate acele capacități naturale ale acestora. Este greu să scapi de sub influența televiziunii. Dacă te încadrezi în mediile statistice, până la vârsta de 20 de ani ai fost expus la aproape 15.000 de ore de televiziune. Poți să adaugi 10.000 de ore pentru fiecare deceniu pe care-l trăiești după 20 de ani. **Singurele activități care consumă mai mult din timpul oamenilor în afara privitului la televizor sunt munca și somnul.**

Calculați un moment ce s-ar fi putut face cu doar o parte din aceste ore. În 10.000 de ore ai fi putut să înveți destul pentru a deveni unul dintre cei mai apreciați oameni de știință din lume. Ai fi putut învăța în amănunțime mai multe limbi, și nu doar la nivelul necesar să ieși un examen, ci fluent. Ai fi putut hotărî să călătorești în jurul lumii și să scrii apoi o carte despre călătoria ta. Ai fi putut să înveți atâtea lucruri pe care să le împărtășești celorlalți, devenind un membru al elitei intelectuale, respectat, admirat și invidiat.

Necazul celor născuți în era televiziunii este că diminuează concentrarea. Ea încurajează expunerea fragmentată, caleidoscopică; varietatea sa devine un narcotic, nu un stimulent; consumi nu ce alegi tu, ca telespectator, și când vrei, ci ce aleg ei, ca realizatori de televiziune, și ce vor.

Pe vremuri, în epocile de aur ale evoluției spirituale, ale marilor căutări și descoperiri, o astfel de risipă de proporții a timpului ar fi fost un păcat, pentru că acest timp nu este folosit constructiv - pentru autodepășire, pentru



construirea caracterului moral, pentru modelarea propriului nostru destin. Străbunicii noștri l-ar fi considerat lene, fugă de realitate, sugerea perpetuă a unor bomboane vizuale. Totuși, ei ar fi văzut, ca și noi, cât de greu este să-i rezisti televiziunii. Aproape tot ce este interesant și-ți dă satisfacție în viață necesită un efort constructiv, depus cu perseverență. Cel mai mărginit, cel mai puțin dotat dintre noi, poate realiza lucruri care pot părea miraculoase celor care nu se concentrează niciodată la nimic. Dar televiziunea ne încurajează să nu depunem nici un efort. Ne vinde satisfacție imediată. Ne distrează doar ca să ne distreze, ca să facă timpul să treacă fără durere. Rolul educativ a scăzut la minim, televiziunea rămânând doar refugiul plăcut din calea problemelor zilnice. **Toate programele informative sunt destinate ajutării telespectatorului să înțeleagă anumite lucruri fără să facă altceva decât să-i asculte pe cei care vorbesc și să se lase convingși de un punct sau altul de vedere.**

(continuare în pag. 8)

Credință și prietenie

Al treilea cuvânt către tineri¹

Pr. Gheorghe Calciu

„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13)

Iată, tânărul meu prieten, că am ajuns la jumătatea drumului pe care l-am început împreună cu tine, în prima miercuri de dinaintea Postului Mare, din săptămâna numită „a brânzei”. Atunci ți-a răsunat pentru prima dată chemarea pe care urechile tale însetate de adevăr au primit-o, iar sufletul tău dornic de absolut a urmat-o.

Pe atunci eram singur, dar știam că glasul meu nu era *vox clamantis in deserto*, căci erau cuvintele lui Iisus; știam că vorbele prin care îți spuneam: „Pregătește calea Domnului, drepte fă cărările Lui spre inima ta!”, vor pătrunde în urechile tale. Și nu m-am înșelat, căci iată câți suntem astăzi aici ca să ne mărturisim, chiar și numai în inima voastră, credința în Hristos și dragostea noastră față de alții.

De ce te-am numit prietenul meu și de ce mi-am dat sufletul în inima ta, tinere? De ce am crezut în tine până la a te implica în actele mele de credință, până la a-mi pune viața pentru tine?

Pentru că duhul meu a cunoscut sufletul tău, încă înainte de a-mi fi auzit cuvintele și încă înainte ca eu să te fi văzut. Înțelesesem încă de pe atunci că răutatea ta era un scut împotriva lumii, iar bravada ta, o apărare pentru rănile tale. Pentru că tu ești prietenul meu; ne leagă o prietenie pe care nimic și nimeni n-o poate desființa, deoarece libertatea noastră este garantată de Iisus, iar temelia iubirii noastre este El, Cel Înviat, Care ne-a spus: „*De acum nu vă voi mai numi slugi, căci sluga nu știe ce face stăpânul ei; ci vă voi numi prieteni, pentru că toate câte am*



auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cumoscute” (Ioan 15, 15).

Cine ți-a mai mărturisit asemenea adevăruri? Din toate părțile te înconjoară o atmosferă de mister, ca un complot urzit de cei mari. O rețea selectivă nu lasă să ajungă la tine decât ceea aservește unei idei sau concepții impuse. Unde este libertatea ta de opțiune și unde este cuvântul tău? Unde este nobila libertate dată ție de Dumnezeu, în baza căreia poți avea satisfacția de a răspunde în fața istoriei?

Atunci de ce să mă mir că nu știi ce este libertatea, nici cum s-o folosești? De ce să mă mir că nu știi cu adevărat ce înseamnă prietenia și iubirea, nici cui să le dai, nici cum să le păstrezi?

Cine din lumea aceasta îți este prieten adevărat, sau cine „și-ar pune sufletul” pentru tine? Din orice grupare socială ai face parte, ești mereu exclus de la raționamentele de bază, singurele care le justifică existența ca



fenomene sociale. Orice excludere de la aceste justificări te aruncă în postura de sclav. Există o taină socială și filosofică de la care ești sistematic îndepărtat, oferindu-ți-se doar concluzia. Cu autoritate. Dacă ești inapt să cunoști calea prin care se ajunge la concluzii, de ce ai fi apt să cunoști concluzia? Iar dacă ești apt, atunci de ce această taină? Se teme cineva de dreapta ta judecată? Sau de libertatea ta? Sau de prietenia ta? Poate fi credința religioasă obiectul unei interdicții? Sclavajul de idei este la fel de greu ca orice sclavaj.

Iisus îți oferă, prin Biserică, taina adâncă a dumnezeirii și a prieteniei Lui. Nu mai ești rob, ci prieten, de vreme ce ți se dezvăluie taina lucrurilor divine. Demult eziți să-L alegi pe Iisus ca prieten. Îți era poate teamă de oceanul de libertate în care trebuia să te afunzi. Dar Iisus te alesese cu mult înainte ca tu să-L fi auzit glasul: „Nu voi Ma-ți ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roada să aduceți, iar roada voastră să rămână...” (Ioan 15, 16).

Alegerea a fost făcută de demult, fiindcă Hristos te-a iubit dintotdeauna, tinere, iar acum tu ai răspuns chemării Lui. De-acum ești rânduit să mergi și să aduci roade care să rămână.

Să fii, pentru lumea în care trăiești, un profet al lui Hristos. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși și fiecare om să-ți fie un prieten. Să propovăduiești prin actele tale această iubire unică și nelimitată, care-l ridică pe om de la treapta de rob la aceea de prieten al lui Dumnezeu. Să fi profetul acestei iubiri liberatoare, care să te scoată de sub orice constrângere, redându-ți ție integral, pentru ca tu însuși să te oferi lui Dumnezeu.

Cea mai înșoșitoare aservire a ta este aceea prin care ți se interzice orice zbor teologic, orice încercare de a transcende imanentul și prizonieratul lui. „Tu ești robul voinței mele – parcă ți se spune – și voința mea îți interzice să crezi altceva decât ceea ce eu îți

îngădui să crezi!”.

De ce ți se interzice puțința de a părăsi spațiul în care ești prizonier al simțurilor și rațiunii tale? De ce ți se impune ca real numai ce intră în această circumscriere, iar restul este declarat ficțiune? Și atunci, mai ales, de ce nu ți se îngăduie să pătrunzi cu propria ta cunoaștere în această așa-numită ficțiune, ca s-o spulberii? Nu cumva există temerea că „ficțiunea” este mai reală decât ceea ce ți se impune drept realitate?

Un sistem filosofic sau teologic (și mai ales unul de trăire) nu poate fi desființat din afara lui. Din acest punct de vedere el rămâne o realitate inexpugnabilă pentru asediator. Fraze ca „Religia a fost creată de clasele exploatoare” nu mai sunt astăzi în stare să stârneasă nici măcar un zâmbet. Ele sunt pur și simplu ignorate.

Iar ție, pentru că ești tânăr, ți se cere să iei în serios argumentele vreunei *Biblie hazlii* sau vreunei *Anticazanii* din „Scânteia tineretului”, care se întemeiază numai pe interdicția de a i se răspunde! Libertatea înseamnă eliberarea de păcat și de moarte în Hristos, iar în plan social, lupta ideilor. La noi, ateismul are un curs forțat și din ce în ce mai restrâns. Viața nu stă în autoritatea de stat. Credința este însă în plin asalt, căci este un fapt de viață. Autoritarismul aservește, credința eliberează.

Am citit în „Contemporanul” din 11 noiembrie 1977, sub titlul *Cu ateii despre... religie*, declarațiile unor tineri la o anchetă făcută de reporterul revistei. Orice anchetă pe teme religioase devine la noi sursă de neliniște și teamă, deoarece a fi credincios este, pentru oficialitate, aproape o trădare. Dar tinerii de care vă vorbesc – toți membrii ai PCR – au răspuns conform cu credința lor, iar credința lor i-a făcut liberi. Vă îndemn pe voi toți să citiți acest articol din „Contemporanul”, organ oficios de ideologie materialistă a PCR. Veți vedea acolo că tinerii anchetați s-

au eliberat de sclavia teroarei, care ar fi putut să-i determine să-și ascundă adevărata credință și să facă declarații formale de ateism. Ei au biruit însă instinctul de conservare și și-au afirmat public și curajos credința și libertatea de opțiune pentru ea. Ei au ales deschis pe Hristos și Biserica Lui. Erau toți tineri ca tine, prietenul meu, și tot ca tine de buni, de generoși, de bravi. Erau prietenii noștri. De aceea s-au și găsit unii dintre voi care să le scrie cuvinte de prețuire și de încurajare, prin care voiați să le spuneți că nu sunt singuri, că toți cei buni cred ca ei, iubesc ca ei, vor să se exprime liber ca ei.

Prietene, ne leagă această infinită iubire a lui Hristos, ne leagă organic credința în El. ne leagă prietenia noastră comună, căci toți oamenii suntem prietenii lui Hristos. Nu te teme, tinere, să te afirmi ca prieten al Lui. Nu te teme să respingi o ideologie ateistă, care urmărește să-ți anuleze sufletul ca entitate metafizică, sau măcar să ți-l schilodească. Nu te teme să afirmi că neamul nostru este dintru începuturile lui creștin și ortodox, că douăzeci de ani de ateism² impus și de propagandă [anticreștină] nu-i pot opri aspirația spre absolut.

Crede și iubește! Credința te face liber, iar iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.

Iată cât de sus ai ajuns, prietene, încât ești acum prietenul lui Hristos!

Pentru aceasta te iubesc, tinere; pentru aceasta cred în tine.

1 Cuvânt rostit în Biserica Radu Vodă în cea de a treia miercuri a Sfântului și Marelui post, la 29 martie 1978.

² Practic, la vremea când Părintele Calciu rostea cuvântul respectiv erau mai mult de treizeci de ani de la instaurarea comunismului în România, iar acum sunt peste șaiszeci de ani de când ateismul este politică de stat și este predat în școli, religia fiind doar tolerată după 1989 (n. red.).

Rugăciune la intrarea în clasă

**Doamne, Doamne, Ceresc Tată
Noi pe tine te rugăm
Luminează a noastră minte
Lucruri bune să-nvățăm.**

**Că Tu ești Stăpânul lumii
Și al nostru Tată ești
Și pe toate cele bune
Numai Tu le împlinești.
Amin!**

Rugăciune la ieșirea din clasă

**Toți cu inima curată,
Ție Doamne-Ți mulțumim
Tu, cu darul Tău, Preasfinte,
Oameni buni ne-ajută să fim,
De greșeli să ne ferim,
Țara noastră s-o iubim,
De dușmani să ne păzim...
Ție Doamne-Ți mulțumim.
Amin!**

**Toți din suflet cu plăcere,
Doamne, azi îți mulțumim,
Că ne-ai dăruit putere
Buni și silitori să fim.**

**Dă-ne și de azi-nainte
Ajutorul Tău, Preasfinte,
Să-nvățăm cu drag mereu
Și să ne ferim de rău.
Amin!**



(urmare din pag. 4)

Televiziunea mai are o calitate. Ne provoacă și ne determină să o urmăm. Ne determină să ne simțim, urmărind programele ei, ca și cum am fi într-o excursie, însoțiți tot timpul de ghid: 30 de minute la muzeu, 30 la catedrală, 30 să bem ceva, apoi din nou la autobuz la următorul obiectiv; cu deosebirea că la televiziune, în general, scenele sunt de ordinul minutelor sau secundelor, și **atracțiile alese sunt de obicei accidente de mașină, oameni care se omoară unii pe alții, tinere care-și recapătă vederea grație iubirii și vedete care-și povestesc viața în culori romanțate. Pe scurt, o mare parte a programelor televiziunii deteriorează capacitatea oamenilor de a-și concentra atenția.**

Televiziunea a adoptat un mecanism specific pentru a face acest lucru, pentru a-ți captura și menține atenția, deoarece menținerea atenției este principalul obiectiv al majorității programelor TV. Economia televiziunilor comerciale le cere creatorilor de programe să câștige cea mai mare audiență posibilă în orice moment (deoarece acest lucru duce la creșterea veniturilor din publicitate). Cea mai sigură modalitate de a garanta această atenție în masă este să ai grijă ca totul să fie concis, să nu soliciți prea tare atenția privitorilor, ci în schimb să le oferi un stimul constant prin varietate, noutate, acțiune și mișcare. I se cere telespectatorului, prin mijloacele specifice televiziunii, să nu acorde atenție nici unui concept, situație, scenă, personaj sau problemă pentru mai mult de câteva secunde. Pe scurt, televiziunea funcționează pe baza perioadelor scurte de atenție.

Este greu să nu se observe influența acestui mod de a solicita atenția oamenilor asupra comportării în viața de zi cu zi a acestora. Cred că perioadele scurte de atenție au devenit un model în toate domeniile comunicării, în care cei ce comunică ceva vor să fie la modă. Cred că a devenit la modă să crezi că, ca și fast food-ul, ideile rapide sunt modul de a ajunge la un public rapid, nerăbdător, crescut în fața televizorului. Cea mai grav afectată este educația

copiilor. Creșterea unui copil înseamnă în parte să încerci treptat să-i câștigi atenția pe perioade mai lungi, **pentru a-l învăța în cele din urmă să și-o direcționeze singur și să și-o mențină direcționată până când termină o acțiune.** Cu cât este mai mare sau mai matur, cu atât atenția sa poate fi menținută mai mult timp.

Dar ceea ce fac majoritatea programelor TV este exact opusul. Ele exploatează tendința naturală a copilului de a fi distrat și neatent, de a se uita la asta două minute și a se juca cu asta alte două. Ele renunță la luptă și pornesc de la presupunerea că se va plictisi. În dorința de a-l ține în fața televizorului, se merge în direcția tendințelor lui naturale, specifice vârstei și nu în sensul educării lui, prin stimularea acelor capacități care-i vor permite să devină un om cu personalitate proprie, capabil să-și construiască strategii de viață pe care să le urmeze apoi, fără să-și piardă interesul. E ca și cum ești de acord că unui copil îi place zahărul, deci trebuie să-i dai doar bomboane, că dacă nu, n-o să mănânce, o să te urască, o să crească și o să scrie romane urâte - presupunând că poate să scrie - despre ce părinte rău ai fost.

TELEVIZORUL

„Omenirea de astăzi a descoperit felurite feluri de înlesniri, dar și fel de fel de răutăți care îi strică pe copii, lucruri vătămătoare despre care, pe vremuri, copiii nu știau, nici măcar când ajungeau mari. Televizoarele - după cum aud - îl aduc pe om în așa fel ca să nu mai fie om la locul lui. De mic copil omul vede numai răutăți și se pleacă mintea, ideea lui spre cele rele. Copilul, când a ieșit din scăldătoarea Botezului, e sfânt. Dar dacă părinții nu-l cresc în frica lui Dumnezeu de mic copil, atunci se silește satana și seamănă sămânța faptelor celor rele în inima cea nevinovată a copilului și de-acum el trage tot spre stânga, tot spre rău, că așa trage firea omului, spre cele rele”.

Părintele Dionisie,
de la Sfântul Munte Athos

POTTER ÎNDRĂCIREA (III)

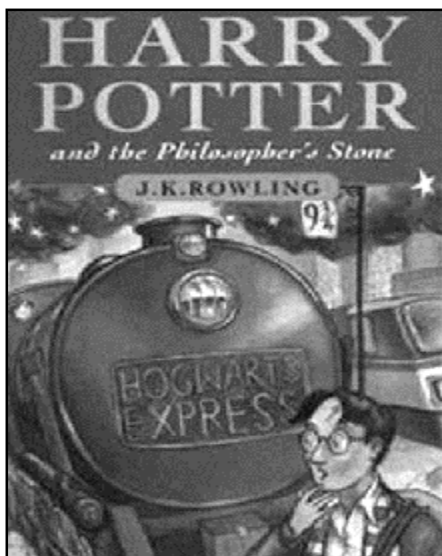
Coloristica vie din Harry Potter este preluată din simboluri păgâne

Primul lucru care te atrage la cărțile lui Rowling reprezintă culorile vii, care dau o notă distinctă volumelor sale. Dar, după cum vom demonstra în cele ce urmează, alegerea culorilor s-a făcut după „Calendarul Celtic”, foarte important pentru păgânii antici. În acest articol vom avea în vedere cele scrise de Nigel Pennick, fost practicant al vrăjitoriei, în cartea sa „The Pagan Book of Days”. La pagina 23 Pennick începe discuția despre importanța acestui calendar: „Calendarul Celtic este creat după calendarul irlandez și britanic numit *ogham*... fiecărei perioade îi corespunde un copac și o culoare sacră” precum și o piatră sacră.

Exemple: Luis (scoruș de munte), gri (p. 27), 21 ian.-17 feb., granat; Nuin (frasin), clar, transparent (p. 37), 18 feb.-17 mart., ametist; Fearn (arin), stacojiu (p. 46), 18 mart.-14 april., rubiniu, etc. sau Capricorn, Saturn, joi, turcoaz, țap, maro; Vărsător, Uranus, sâmbătă, ametist, vultur, albastru închis; Pești, Neptun, joi, rubin, pește, alb, și așa mai departe.

CARTEA I: Harry Potter și Piatra Filosofală

1 - Verde: culoarea preferată a sataniștilor, simbolizată de aramă deoarece este strălucitoare și lucioasă la suprafață, iar înăuntru este moale. Expusă la condițiile atmosferice se înverzește. La școala Hogwarts, o frație - Slytherin - și-a însușit-o drept culoare oficială [p 184]. Ochiul lui Harry sunt verzi [p 20]. Când Harry visează accidentul părinților lui își aduce aminte că vraja făcută de lordul Voldemort i-a lovit sub forma unei raze verzi de



lumină [p 29]. Când uriașul Hagrid îi face cadou lui Harry un tort aniversar, mesajul de pe tort era scris cu litere verzi [p 48]. Când spiridușul deschide ușa seifului unde Harry își ținea banii, „mult fum verde ieșise dinăuntru...” [p 75].

2 - Verde de smarald: mai mulți vrăjitori, ca profesoara McGonagall, purtau pardesii verzi [p 3, 9]. Iar scrisoarea care informa elevul de faptul că a fost admis la Hogwarts era scrisă cu verde [p 34].

3 - Purpuriul este culoarea autorității regale. Directorul Dumbledore purta purpuriu [p 8].

4 - Stacojiu: culoarea aburului Expresului de Hogwarts [p 93].

CARTEA a II-a: Harry Potter și Camera Secretelor

1 - Verde: rana cauzată de o vrajă contra unui profesor se transforma într-un verde hideos [p 104]. Robele frăției Slytherin erau verzi [p 110]. Când Ron a vrut să facă o vrajă



unui dușman, bagheta degaja o lumină verde [p 112-115]. O ceapă verde, urât mirositoare a fost adusă la școală de un elev, ca metodă de protecție contra lordului Voldemort [p 185]. În urma unei bătălii dintre doua vrăjitoare, un fum verde acoperi zona [p 192]. Șarpele ce l-a atacat pe Harry era verde [p 303, 318]. Camera Secretelor era învăluită într-o ceață verde [p 306].

2 - Bleumarin: Gilderoy Lockhart purta această culoare.

3 - Liliachiu/ Purpuriu: culoare prezentă în camera Secretelor

4 - Gri: culoarea ochilor lui Voldemort.

CARTEA a III-a: Harry Potter și prizonierul din Azkaban

1 - Verde: „o vrăjitoare slabă, verde” cobora din autobuz... [p 36]. Limuzinele „Ministerului Magiei” erau verzi și fiecare șofer era îmbrăcat în catifea verde. Profesoara de ghicit purta cercei verzi, lungi [p 103]

2 - Purpuriu: „o pereche de broaște uriașe, râioase, purpurii, stătea înghițind insectele moarte și ude” într-un magazin al vrăjitoarelor de pe Diagon Alley [p 58].

3 - Portocaliu: „melci otrăvitori se târau în sus pe o parte a sticlei rezervorului” [p 58].

4 - Stacojiu: profesoara de ghicit a iluminat clasa într-o culoare stacojie

5 - Culoarea draperiilor din oraș și din școală era roșu închis.

CARTEA a IV-a: Harry Potter și Pocalul de Foc

1 - Verdele: este folosit cu aceleași meniri ca și în volumele anterioare [p 15].

2 + 3 - Maro și rosu-închis sunt culorile perdelelor elevilor.

Dar aceste culori, conform celor spuse de Cisco Wheeler, o vrăjitoare, conțin mesaje subliminale pe care doar inițiații le cunosc.

Aceste culori au menirea de a facilita anumite ritualuri, fiind folosite de păgânii, celții și vrăjitorii din antichitate.

Ritualul magic: reprezintă o acțiune deliberată a vrăjitorului spre a controla energiile supranaturale și a le introduce în lumea reală. Pentru aceasta, el se va folosi de cuvinte, practici și gânduri specifice. Din această cauză, simbolurile sunt extrem de importante, de ele depinzând succesul vrăjii. Pentru a nu suferi de pe urma socului energetic, vrăjitorii se înconjoară de un cerc, care, corect reprezentat, îl poate salva de la moarte. De aceea cercul este un element esențial pentru satanisti.

Oculțiștii cred că ritualul magic deschide ușa spre subconștient. Pentru aceasta, emisfera dreaptă a creierului trebuie să lucreze independent de cea stângă. Acest proces se obține în urma vizualizării de culori și simboluri. Oculțiștii mai sunt de părere că emisfera stângă a creierului deține controlul realității și face persoana să se simtă vinovată atunci când săvârșește un lucru imoral. Emisfera dreaptă poate realiza lucruri deosebite, odată separată de controlul emisferei stângi. Încă un lucru necesar este golirea minții de orice prejudecată și sentiment.

Toate aceste condiții vor fi prezentate ca inofensive și vor face lumea indiferentă la ce. (va urma)

Mihail Băcăuanul

Rugăciunea copiilor mici

Doamne, Sfinte, Împărate al cerului și al pământului, caută din înălțimea Sfântului Tău Locaș, cu milă și cu îndurări, asupra casei noastre. Dă sănătate și toate cele bune, tatei și mamei, ca să poată îngriji de noi și de toți ai casei noastre și ne ajută și nouă tuturor, ca să facem cele bune și plăcute Ție. Amin!

Comerțul cu suflete

Patricia Popescu

Nu pot descrie uimirea și stupora evidentă de pe chipul și din sufletul meu atunci când domnișoara profesoară de psihologie intră în clasă și încep să ne învețe cum să facem comerț cu propriile noastre suflete, printr-un joc inofensiv la prima vedere.

Ca o paranteză, v-aș sfătui, dragi părinți care citiți aceste rânduri, să încercați să aveți mai mare grijă de sufletele odraslelor voastre; căci, în școală, în unii profesori nu vă mai puteți pune nădejdea în ziua de azi. Dar „sărării” de ei, ce le mai putem cere, dacă nici cu sufletul lor nu își prea bat capul?! Mai nou, ne învață că un pic de bunăcuviință ar cam strica, că doar suntem tineri și facem ce vrem...; că de fapt, decât să facem un lucru mai de folos, mai bine pierdem doar „câteva” ore pe zi în fața idolilor noștri: TV și PC (de parcă nu ar fi de ajuns și 10 minute, la ce prostii vedem acolo!). „Păi ce, ești tânăr, de ce să nu te distrezi???”

Dați-mi voie să constat că nu e chiar așa, nu îl putem da așa pe Dumnezeu deoparte. Noi avem nevoie de El! Avem nevoie să ne învețe cineva când și cum se merge la biserică, căci nu mai știm, cum să facem un acatist, o milostenie, cum să ne închinăm (atenție! - cum să ne închinăm în fața lui Dumnezeu, nu în fața televizorului - căci asta știm și noi, săracii a o face).

Dar cine să ne mai învețe pe noi? Cine, dacă nici măcar stimatul domn profesor (care ar trebui să fie ca un al doilea părinte pentru noi) nu își mai dă silința?

Toată nădejdea noastră rămâne, ca întotdeauna în voi, părinții noștri, cei care cu ajutorul lui Dumnezeu, ne-ați conceput și care aveți marea datorie de a ne învăța și pe noi să facem distincția dintre bine și rău!

Dar, să revin la ce am început:

Ora de psihologie.

Intrând în sala de clasă, domnișoara profesoară ne propune un joc (de parcă am fi în clasa a II-a): fiecare primim 10 bilețele care reprezintă părți din sufletul nostru. Aveam posibilitatea de a vinde părți din sufletul nostru pentru niște lucruri materiale mult dorite de adolescentul de azi (de exemplu, dacă vroiam o mașină luxoasă nu știu de care, dădeam 2 bilețele din sufletul nostru doamnei profesoare, și ea ne dădea mașinuța - din hârtie - , aducem 3 bucăți din sufletul nostru doamnei profesoare, ne facem cu o casă cu piscină), și iată, până ni-l vindeam pe tot. Deci practic, să ne vindem sufletele pentru o vilă cu piscină!!!

Prefăcându-mă că nu am înțeles bine jocul, am îndrăznit să o întreb pe domnișoara profesoară: „Cum, să ne vindem sufletele pentru chestiile astea?”, iar dânsa, foarte degajată, îmi răspunde „DA, DESIGUR, SĂ VĂ VINDEȚI SUFLETELE!”. De parcă aș fi vândut o bomboana!!!

Nu mai au rost comentariile mele... vă las să vă gândiți... Dar, totuși, ce impact are jocul acesta „inofensiv” asupra elevilor? Ce ne învață, de fapt? Ce rost își are, având în vedere că majoritatea colegilor mei erau exaltați că o făcut „afacere anului”: și-au vândut sufletele pentru un Porche **bengos**, și nu orice Porche, unul cu jante nu știu de care!!! Păcat...

Deci, stimați părinți, v-aș ruga să aveți mai multă grijă de sufletul copilului dumneavoastră, și de ceea ce îl învață la școală, căci am impresia că mai lesne ar putea un copil cu sufletul curat să îi învețe ceva pe unii profesori de azi, decât să ne strice ei sufletele cu „învățătura” lor!

Ce zici, mamă, tată, mă ajuți TU?



Despre școală cu Starețul Dionisie Athonitul

Cum să împăcăm școala cu biserica? Când e să alegem să mergem la slujbă sau la școală, când ar fi, de exemplu, o zi de sărbătoare în timpul săptămânii, ce să facem ?



- Sărbătorile trebuie respectate. Să te duci la biserică, să te rogi lui Dumnezeu, la sfântul sau praznicul împărtășești sau al Maicii Domnului care este să-ți ajute, că aceea e datoria noastră, ca și creștini. E datoria noastră să îmbrățișăm [pe] mama noastră, Biserica. De acolo avem speranță pentru mântuire.

V-am pus această întrebare pentru că am auzit că cea mai bună ascultare a elevului este învățătura, deci să fie la școală.

- Învățătura e bună, desăvârșit bună, dar astea sunt într-o legătură cu credința, cu Biserica. Nu se poate să fie

altă învățătură la școală și alta la Biserică, trebuie să fie amândouă într-o conglăsurire. Asta-i totul, tineretul să nu se îndepărteze de Biserică și să se spovedească cât se poate de des, fiindcă totdeauna duhovnicii sunt ocrotitorii tuturor sufletelor care se spovedesc lor.

<http://iuliana-koinonia.blogspot.com>

